

Sjöräddningssällskapet

Det började 1907

Sjöräddningen i Sverige fungerade mycket dåligt i början av 1900-talet. Den användes till och med som skräckexempel på ett internationellt sjöfartssymposium 1901.

Ämnet aktualiserades än en gång då tolv skepp förliste med man och allt utanför Hallandskusten under de svåra höststormarna 1903. Resurser och kunskap saknades för att hjälpa de skeppsbrutna.

Det akuta behovet av räddningsbåtar och raketstationer denna höststorm var uppkomsten till Svenska Sällskapet för Räddning av Skeppsbrutne, SSRS. Verksamheten startades som ideell och frivilligorganisation 1907 av Sveriges Allmänna Sjöfartsförening. Kustborna runt om i Sverige startade insamlingar för att kunna inhandla räddningsbåtar och driva räddningsstationer.

Ideella syften från starten

Styrelsens första arbete 1907 var att sprida kännedom om Sällskapet och dess ideella syften. Detta budskap spreds i 7000 exemplar runt om i landet och före utgången av 1907 hade över 1000 personer blivit medlemmar. Då Sällskapet skickade ut sin årsbok i augusti 1908 hade medlemsantalet stigit till 2071. Vid utgången av 1916 hade medlemsantalet stigit till 4770. Idag uppgår medlemsantalet till över 30.000 medlemmar.

Enorm utveckling inom flottan

Sjöräddningssällskapets första räddningsbåt blev roddlivbåten r/b Anna Wallenberg som var stationerad i Stafsinga. **1912 levererades den första motorlivbåten r/b R.W. Garberg, Fågelsundet norr om Öregrundsgrepen**, och 1917 den första motordrivna livräddningskryssaren r/k Wilh. R. Lundgren som fick Röro på västkusten som hemmahamn.

Vid den sjätte internationella sjöräddningskonferensen i Ostende, Belgien, 1951 föreslog dåvarande VD för Sjöräddningssällskapet att en kommitté skulle tillsättas för att utröna möjligheterna att bygga en snabbgående räddningsbåt i Europa. Förslaget rönt föga framgång bland de deltagande nationerna. Men tack vare 370 000 kronor från krigsförsäkringsnämndens överskott 1953 kunde Sällskapets första snabbgående räddningsskryssare beställas - r/k Hjälparen med Huvudskär som första hemmahamn.

Erfarenheterna av r/k Hjälparen blev att det bästa för ett land som Sverige var att bygga snabbgående och lätta räddningsbåtar som komplement till de tyngre isgående räddningsskryssarna. På så sätt kunde man täcka alla behoven för en effektiv sjöräddningstjänst. Utvecklingen gick vidare och på 70-talet fick Sällskapets första RIB hemmahamn i Kivik. Snabbgående båtar har på senare år fått en allt centralare roll i Sällskapets flotta.